

1569 lät prins Kurbsky stänga och försegla synagogan samt alla judiska hus i Kovel. Han fängslade ett antal judar i borgens översvämmade fängelsehålor. Syftet var att tilltvinga sig alla judiska tillgångar för att sedan förvisa dem från staden. I sju veckor satt judarna i de vattenfyllda hålorna tills Kung Sigismund Augustus ingrep och såg till att de svårt torterade judarna befriades och såväl synagoga som hem öppnades. Prins Kurbsky fick ge sig den gången men såg till att judarna plågades i ytterligare många år.

Detta känner vi igen från alla de länder där judar under årtusenden levtt som minoritet. Ibland i fred med majoritetssamhället men periodvis under grymt förtryck. Att kidnappa judarna har varit ett vanligt sätt att få makt över dem, att förtrycka dem, beröva dem deras ägodelar och till slut fördriva dem.

Den kidnappningen är en blåkopia av alla andra kidnappningar. Det kan vara ett egenvärde att tortera de kidnappade, världen är fylld av sadister, men framför allt handlar det om att utöva terror. Terror mot de anhöriga och mot de kidnappade. Kanske den allra värsta plågan är osäkerhet och att inte veta. Hur länge ska jag vara här, vad händer, kommer jag att bli våldtagen, mördad? För de anhöriga: Lever hon? Lider hon? Vad händer nu? Hur länge klarar hon sig? För er som liksom jag varit på "de kidnappades torg" i Tel-Aviv är känslan av desperation och panik tydlig. Till skillnad från de kidnappade i Hamas våld samlas anhöriga och försöker agera. De skriker ut sin frustration och gråter i desperation. De ger sig inte trots motgångarna. Deras älskade är kidnappade. De kan inte ge sig.

Jag såg ett TV-reportage från gränsen till Gaza. Där står en kvinna och genom en megafon ropar hon in till de kidnappade i Gaza att de inte ska ge upp. Att de är väntade. Efterlängttade. Kanske är hennes plåga aningen mindre eftersom hon ändå kunde ropa.

Några av barnen som frigavs i november vågar fortfarande inte prata eftersom terroristerna hotade att skjuta dem som sa något. Flera av barnen hölls i burar. Vi vet att några av de män som frigavs nyligen hölls i burar i mörkret under långa perioder.

Terrorn är utstuderad och då menar jag utstuderad som i just studerad. Terroristerna vet precis hur man plågar och pressar sina offer för att få vad man vill. De låter förstå att om de inte får som de vill så torteras deras offer på olika sätt eller dödas. Nu är det brått, låter de hälsa vilket ökar paniken och terrorn. Era anhöriga lider. Era anhöriga svälter. Era anhöriga dör.

Just därför så finns det en flertusenårig judisk tradition att man ska göra allt man kan för att befria tillfångatagna. Vi vet att kidnappade människor under alla tider utsatts för den mest fruktansvärda behandling. Allt från att torteras och ligga nergrävda i kistor i väntan på att lösensumman ska betalas till att användas som slavar. Detta och värre har hänt människor i alla tider. Just detta händer just nu.

Händelserna den 7 oktober och kidnappningarna av alla dess människor från kibbutzer, små samhällen och Novafestivalen har berört oss alla djupt. Terrorister stal våra vänner, släktingar, bekanta och medarbetare. Människor som skötte sina egna liv och bara ville leva i fred och trygghet. Som ville dansa, sjunga. Var engagerade

Det behövs inte mycket fantasi för att sätta oss in i deras situation. När vi sover med våra familjer, dansar med våra vänner, sitter vid våra frukostbord så plötsligt krossas vår värld. Med våld för vi bort och omges av hat och förakt. Varje rörelse kan vara vår sista och hatet lyser i våra kidnappares ögon, spot från det okända i människohavet. Kanske såg vi vår 12 åriga dotter våldtas av flera män innan hon sköts ihjäl.

Med dessa bilder i huvudet förs vi ner i mörkret. Ständigt hotade med vapen. Mörker, mörker överallt. Slagen av olika anledningar eller ingen anledning alls. Hån och förakt från varje mänsklig röst. Dag efter dag utan slut plågades och plågas dessa människor.

Fäder som undrar om deras barn lever. Döttrar som längtar efter sina älskade som kanske inte lever. Barn som finns i mörkret och i ensamhet. Vittnesmålen börjar komma ut. De smärtsamma upplevelserna som kommer att förfölja de drabbade under lång tid.

Så småningom kommer de flesta av de som befriats att återhämta sig. Men innan dess kommer plågan med frågan "varför överlevde just jag". Symptom i form av återupplevande av traumat och fysiska symptom som ett resultat av skador, av tortyr, av våldtäkter. Just nu lever ett hundratal av de tidigare kidnappade antagligen i en enorm oro över de mer än 70 som är kvar. De vet av personlig erfarenhet vad de kvarvarande upplever. Innan alla är fria så är ingen fri sägs det.

Tyvärr tror jag att man är fånge länge efter att man blivit fri.

I går släpptes Eli Sharabis från Hamas fångenskap. 490 dagar i mörker och ensamhet. Av hans avmagrade kropp att döma fick han mycket begränsat med mat. Det han sannolikt inte vetat men vet nu är att hans fru och två döttrar blev mördade. Eli's kropp kommer att läka, men hur ska hans själ bli hel igen?

Detsamma gäller Yarden Bibas. Han släpptes för en vecka sedan till en tillvaro utan sin hustru och de två barn som funnits på alla näthinnor sedan de kidnappades samtidigt. I ett offentligt uttalande säger han: "Det är sorgligt att min familj inte är med mig än. De är fortfarande där. Mitt ljus är fortfarande där och så länge de är där är allting här mörkt"

Israel har tvingats göra fruktansvärda val. När Gilead Shalit blev fri efter fem år i fångenskap i utbyte mot mer än 1000 terrorister var rädslan stor att man bara släppt ut flera mördare.

Just så blev det. En av de som frigavs var Sinwar. En massmördare redan då. Han och hans terrorbröder tog över Hamas och gjorde organisationen till en ännu värre fara. Kommer det att bli likadant nu? Den frågan återstår att bli besvarad. Sannolikt är svaret ja, och ändå är vi skyldiga att göra allt vi kan för de kidnappade. Hur illa vi än tycker att det är måste vi minnas att "om man räddar ett liv kanske man har räddat en värld."

/Jehoshua Kaufman/